

Amintirile roiesc

AlbAtros

Pe-o insulă de suflet
amintirile roiesc,
fiecare își dorește întâietatea...

□

Fiecare amintire are povestea ei,
e-o melodie în care te poți pierde
uitând străduțele întortocheate ale gândului.

□

Amintirile
nu au nevoie de cuvinte,
ele se strecoară-n mintea noastră
precum apele de munte
ce-și croiesc printre pietre
albia,colindând mai lin,
uneori mai învolburate,
grăbindu-și curgerea
întrun lac unde nuferii cresc și înfloresc.

□

Tu,gând ce-mi zâmbești
cu-atâta gingășie
șoptește-mi amintirea ce-o dorești,
eu o voi asculta cuminte
nu cu urechea,ci cu inima.

□

Printre zâmbete nesigure,
gândul în tăcerea lui
și c-o dulce-mbujorare
deschide cartea amintirilor,
răsfoind prin ea.

□

Nu știa ce amintire
mi-aș dori...
fiindu-i greu să le selecteze,
considerând că fiecare
are valoarea ei.

□

Inima,un fluture albastru
cu aripi de albatros
și ochi precum împărăția cerului
alese la întâmplare,
arătându-i gândului,cu degetul,
o amintire,ce în timp se pierduse
printre miile de amintiri,

în uriaşa lor singurătate.

□

Era o amintire...

ce prin strălucirea ei,

umplu încăperea sufletului

cu un mănunchi de raze solare

totul înflorea, totul radia

c-un zâmbet

ce-şi amintea o melodie

de mult uitată printre miile de melodii

dar împletea jucăuşă

toate florile grădinii cu amintiri...

□

I-am mulţumit frumos gândului

pentru frumosul dar

şi-am ieşit, cu paşi înceţi

din insula sufletului

zâmbind nostalgic

întro nouă dimineaţă

din decembrie...